

Prelatovo pismo (studen 2015.)

Prelat piše o svetim dušama u čistilištu i posljednjim stvarima: "Zbog Krista, kršćanska smrt ima pozitivan smisao."

4.11.2015.

Predragi, neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Vrlo sam sretan zbog đakonskoga ređenja skupine vaše braće koje je bilo jučer u Bazilici svetoga Eugenija. Dok se posvećuju apostolskim aktivnostima Prelature, koja je dio

Mističnoga Tijela Kristova, ti moji sinovi služit će svom svojom dušom Crkvi, koja ima veliku potrebu za posvećenim službenicima koji se bore da budu sveti, učeni, radosni i sportski u duhovnom životu, kako je to želio sveti Josemaría. Molimo vruće Boga da nikad ne ponestane tog dara po cijelom svijetu, da bude sjemeništara i svetih svećenika u biskupijama.

Početak ovog mjeseca podsjeća nas na toliko utješnu istinu Općinstva svetih. Danas se posebno sjećamo vjernika koji već uživaju s Presvetim Trojstvom u Nebu, a sutra će u našim molitvama biti prisutni preminuli vjernici koji se još čiste u Čistilištu i s kojima moramo utvrditi čvrsto prijateljstvo.

Sjećam se pobožnosti koju je naš Otac gajio na taj dan i želio je da pomoću zadušnica koje pruža Crkva duše prime potpuno otpuštenje

vremenitih kazni zbog grijeha i tako mogu stignuti do blažene prisutnosti Božje. Toliko je osjećao potrebu milosrđa i ljubavi daje odredio da se u Opusu Dei često slavi sveta Misa, Pričest i moli Krunica za vječni pokoj njegovih kćeri i sinova, naših roditelja, braće i sestara, preminulih Suradnika, kao i za sve koji su otišli s ovoga svijeta. Budimo velikodušni u primjeni tih zadušnica i dodajmo sve sa svoje strane što nam se čini potrebnim; prije svega prikazanje rada koji je potpuno dovršen, u radosnom duhu molitve i pokore.

Vrlo prikladna je preporuka svetoga Pavla: *cotídie mórior*^[1], svaki dan umirem grijehu kako bih uskrsnuo s Isusom Kristom. Sveti Josemaría je prihvatio Apostolov savjet i pozvao nas je da često razmatramo kraj zemaljskoga života, u želji da se pripremimo što je moguće bolje za susret s Bogom. Smrt je stvarnost koja se tiče svih bez iznimke; mnogi

je se boje i nastoje je zaboraviti. To ne bi smjelo biti tako za kršćanina koji je dosljedan svojoj vjeri. ***One “druge” smrt zaustavlja i iznenaduje. – Nas smrt – Život – ohrabruje i potiče. Za njih je svršetak; za nas je početak***[2].

Ipak, taj korak nam se ponekad čini dramatičnim, posebno kada se dogodi nepredviđeno ili kada pogodi ljude koji su još mladi prije nego im se otvori budućnost puna različitih mogućnosti. Sveti Otac kaže da u tim slučajevima za mnoge ljude **smrt je kao crna rupa koja se otvara u životu obitelji i o čemu ne možemo dati nikakvo objašnjenje**[3].

Ali ne smije se zaboraviti, kao što kaže Sveto pismo, da *Bog nije stvorio smrt niti se raduje propasti živih*[4]. Čovjek je stvoren u smrtnoj prirodi, ali božanska mudrost i svemoć bili su odredili da ne umre ukoliko naši praroditelji budu ljubili i vjerno

poštivali božanske zapovijedi. Ali oni su dopustili da ih prevari napast i ovakav je bio rezultat: *kao što po jednom Čovjeku uđe u svijet grijeh i po grijehu smrt, i time što svi sagriješiše, na sve ljude prijeđe smrt*[5].

U toj temi mnogo nam pomažu i tješe tolike misli našega Oca koji je među ostalim pisao: ***Smrt će doći neumoljivo. Stoga, kako je isprazna taština usredotočiti svoje postojanje na ovaj život! Pogledaj koliko trpe tolike osobe, muškarci i žene. Jednima ga je, jer završava, teško napustiti; drugi, jer traje, dosaduju se... Nema smisla, ni u jednom slučaju, taj pogrešan pokušaj opravdanja našeg prolaza ovom zemljom kao cilja.***

Treba izići iz te logike i usidriti se u drugoj: onoj vječnoj. Potrebna je posvemašnja promjena:

Treba se isprazniti od sebe, od prolaznih egocentričnih motiva, da bismo se preporodili u Kristu, koji je vječan[6].

Samo jedan pogled u vjeri u Isusa Krista raspetoga dopušta nam da zavirimo u taj misterij koji ima više utjehe nego tuge. „Zahvaljujući Kristu, kršćanska smrt ima pozitivan smisao. "Meni je živjeti Krist, a umrijeti dobitak!" (*Fil*1, 21).

"Vjerodostojna je riječ: Ako s njime umrijesmo, s njime ćemo i živjeti" (*2 Tim*2, 11). Bitna novost kršćanske smrti jest u ovome: kršćanin je po krštenju sakramentalno već "umro s Kristom", da bi živio novim životom; ako pak umremo u milosti Kristovoj, fizička smrt dovršava to "umiranje s Kristom" te ispunja naše utjelovljenje u njega, u njegov otkupiteljski čin"[7]. Iako nije potpuno točan, ipak sadrži čitav skup istine odgovor majke jednog našeg brata koja je vjerom govorila o smrti: Kako me

Gospodin ne bi primio ako sam ja
Njega godinama i godinama primala
svaki dan u Pričesti?

Sigurnost vjere, sjedinjene s nadom i
ljubavlju ima sposobnost da odstrani
koprenu sumnje i bojazni, kako se
češće promatra zadnji korak
zemaljskoga života; još više, kao što
sasvim jasno pokazuje odlazak sa
zemlje svetaca, u vjeri je moguće
smrt primiti mirno, jer idemo ususret
Gospodinu. ***Ne plaši se smrti. –
Primi je već sada velikodušno...
kada Bog hoće... kako Bog hoće...
gdje Bog hoće. – Ne sumnjaj u ovo:
doći će u vrijeme, na mjesto i način
koji bude najprikladniji... poslana
od tvoga Oca-Boga. – Dobro došla,
naša sestro smrti!***[8].

Te misli su tradicionalne u
kršćanskom nauku i ponašanju. Ne
znače ništa negativno, niti nastoje
probuditi iracionalne nemire, već
sveti djetinji strah, pun pouzdanja u

Boga. Uključuju nadnaravni i ljudski realizam, jasnim znakovima da kršćanska mudrost, od vjere, duši pruža mir i pouzdanje.

Naš Otac nas je učio da izvučemo praktične posljedice iz razmatranja o tom trenutku, kao i općenito o zadnjim stvarima. Jednom priliko je propovijedao skupini svojih mlađih sinova: ***Ne gledamo baš hladno na te stvari. Ja ne želim da umre itko od vas. Ostavi ih, Gospodine, ne uzimaj ih još! Oni su mladi i ovdje dolje imaš malo sredstava.***

Očekujem da će nas Gospodin uslišati... Ali može doći u bilo kojem trenutku[9]. I zaključio je: ***Kako je objektivno saznanje od razmatranja smrti! Kako dobro sredstvo za gospodarenje nad pobunom volje i oholosti razuma! Ljubi je i reci Gospodinu povjerljivo: kako Ti želiš, kada Ti želiš, gdje Ti želiš***[10].

Evidentno je da je činjenica smrti teža kada pogađa osobe koje su nam drage: roditelje, djecu, supružnike, braću i sestre... Ipak, uz milost Božju, **u svjetlu Uskrsnuća Gospodinova, koji ne napušta nikoga od onih koje Mu je Otac povjerio, mi možemo smrti oduzeti njezin „žalac“, kao što je rekao apostol Pavao (usp. 1 Cor 15, 55); možemo spriječiti da otruje naš život, da naše težnje budu uzaludne, da padnemo u mračan bezdan**[11]. Nema ništa sigurnijega i Gospodin hoće da budemo uz Njega kako bismo se radovali u njegovoj svetoj viziji i prisutnosti. Gajimo li svaki dan tu nadu? Molimo li pobožno – kao naš Otac – *vultum tuum, Dómine, requíram*[12], tražit ću tvoje lice Gospodine?

Ti trenuci koje prati bol, ako je vjera u kršćanskoj obitelji pustila duboke korijene, pretvaraju se - i to se zaista mnogo puta događa – u priliku da se

ojačaju veze zajedništva među različitim članovima. U toj vjeri, možemo se uzajamno tješiti, znajući da je Gospodin pobijedio smrt jednom zauvijek. Naši dragi nisu nestali u tami ništavila: nada nam jamči da su oni u dobrim i snažnim rukama Boga. Ljubav je jača od smrti. Zbog toga trebamo ići putom na kojem ćemo rasti u ljubavi, učiniti je čvršćom, a ljubav će nas čuvati sve do dana kada će svaka suza biti otrta, kada "smrti više neće biti, ni tuge, ni jauka, ni boli više neće biti" (Otk 21, 4)[13].

Taj kršćanski pogled pruža istinski protuotrov protiv straha koji može spopasti ljude kada osjete prolaznost ljudskoga života. Ujedno, ništa nije logičnije – kao što sam rekao – od boli zbog smrti ljubljenih osoba i da plaćemo zbog njihova odlaska. I Isus Krist je plakao zbog smrti Lazara, voljenog prijatelja, prije nego ga je uskrisio. Ali ne treba pretjerivati, jer

za dosljednog kršćanina ***umrijeti znači poći na svadbu***. Tako se izratio sveti Josemaría i rekao je: kada nam se kaže: ***ecce spónsus venit, exíte óbviam ei (Mt 25, 6) – izađite, jer dolazi zaručnik, dolazi On da te potraži – molit ćemo zagovor Blažene Djevice Marije, Sveta Marijo, Majko Božja, moli za nas grešnike, sada... i vidjet ćeš u času smrti! Kakav osmijeh ćeš imati na času smrti! Neće biti ukočenosti zbog straha, jer tu će biti Marijine ruke koje će te uzeti***[14].

Naš Otac, kada bi Gospodin u svoju prisutnost pozvao neku njegovu kćer ili sina dok su bili mladi, *protestirao* bi poput djeteta i osjetio bi duboku bol; mada je odmah prihvaćao božansku Volju, jer Bog zna ono što nama zaista treba. *Fiat, adimpleátur...*, molio je. ***Neka se vrši, neka se ispuni, neka je blagoslovljena i uvijek uzvišena***

***najpravednija i najdraža Volja
Božja iznad svega! Amen.
Amen***[15]. I zadobio bi mir.

Sve te misli moraju uvijek biti
sjedinjene s razmatranjem da će nam
božanska svemoć vratiti život: *vita
mutatur, non tollitur*[16], život se
mijenja, ne gubi se. Sigurnost da smo
blizu Boga, uz svaku pomoć koju
nam u tim zadnjim trenucima pruža
naša Majka Crkva omogućuje nam da
ovako razmišljamo: ***Gospodine,
vjerujem da ću uskrsnuti;
vjerujem da će se moje tijelo
ponovno sjediniti s mojom dušom
kako bih vječno vladao s Tobom:
po tvojim beskonačnim
zaslugama, po zagovoru tvoje
Majke, po posebnoj ljubavi koju si
mi dao***[17].

Kćeri i sinovi moji, trudimo se
prenijeti tu radost i tu sigurnost
vjere. Molimo svaki dan za osobe
koje će svoju dušu predati Gospodinu

da se otvore preobilju milosti koju Bog, po zagovoru Blažene Djevice Marije, daje u tim trenucima. I nastavimo moliti za svetost u svim domovima na zemlji, kako bi zaključci zadnje Sinode dali poticaj da se u potpunoj vjernosti slijede odredbe spasenja koje je Gospodin upisao u samo središte braka i obitelji.

Želio bih da se zaustavite na mudrosti svete Crkve koja je pridružila svetkovini Svih Svetih dan poslije spomen svih preminulih vjernika: kušajte nebesku radost koja označava liturgiju ovoga mjeseca i cijele godine.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja

Vaš Otac + Javier

P.S. Za nekoliko dana ići ću u Kliniku Sveučilišta Navarra kako bih se podvrgnuo operaciji. Bit ću sa svima

vama vrlo sjedinjen i očekujem da me podržite snagom svoje molitve.

Rim, 1. studenog 2015.

[1] *1Kor* 15, 31.

[2] Sveti Josemaría, *Put*, br. 738.

[3] Papa Franjo, Govor na općoj audijenciji, 17.6.2105.

[4] *Mudr* 1, 13.

[5] *Rim* 5, 12.

[6] Sveti Josemaría, *Brazda*, br. 879.

[7] *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 1010.

[8] Sveti Josemaría, *Put*, br. 739.

[9] Sveti Josemaría, bilješke iz razmatranja, 13.12.1948.

[10] *Isto.*

[11] Papa Franjo, Govor na općoj audijenciji, 17.6.2015.

[12] Usp. *Ps* 27, 8.

[13] Papa Franjo, Govor na općoj audijenciji, 17.6.2015.

[14] Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskog skupa, 23.6.1974.

[15] Sveti Josemaría, *Kovačnica*, br. 769.

[16] Rimski Misal, Predslovlje preminulih I.

[17] Sveti Josemaría, Bilješke s razmatranja, 13.12.1948.

Copyright © 2015. *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis Dei.*

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
studenti-2015/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-studenti-2015/) (22.02.2026.)